

Παουλίνα Φλόρες

Τί ντροπή

Διηγήματα

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΠΟ ΤΑ ΙΣΠΑΝΙΚΑ
ΜΑΤΘΙΛΔΗ ΣΙΜΧΑ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τί ντροπή	11
Τερέσα	33
Ταλκαχουάνο	55
Νά ξεχάσω τὸν Φρέντυ	91
Θεία Νένα	121
Ἄμερικανικὸ πνεῦμα	143
Λάικα	161
Τελευταῖες διακοπές	175
Εἶμαι τυχερή	209

[...]

Ἡ Σιμόνα ἦταν σίγουρη ὅτι ὁ πατέρας της τὴν ἀγαποῦσε, ὅμως διαισθανόταν πῶς ὑπῆρχε κάτι ποὺ τὸν ἔκανε νὰ νιώθει μόνος καὶ πῶς ὅλη ἡ ἀγάπη ποὺ ἐκείνη μποροῦσε νὰ τοῦ δώσει δὲν τὸν βοηθοῦσε, τὸ ἀντίθετο μάλιστα. Κατὰ ἓναν περίεργο καὶ ἀνεξήγητο λόγο, φαινόταν νὰ τὸν ἀποδυναμώνει καὶ νὰ τὸν κάνει νὰ αἰσθάνεται ἀκόμη πιὸ μόνος. Πίστευε ὅτι αὐτὴ ἡ μοναξιά εἶχε σχέση με μία ἀπὸ τὶς λέξεις ποὺ εἶχε ἀναφέρει ἡ μητέρα της στοὺς καβγάδες τους καὶ ποὺ ἐπίσης ἡ Σιμόνα εἶχε ψάξει στὸ λεξικό: «ντροπή».

Ἔτσι, ὅταν πρὶν ἀπὸ μερικὲς μέρες εἶχε δεῖ τὴν ἀγγελία γιὰ κάστινγκ, ἦταν σὰν θαῦμα ἐξ οὐρανοῦ. Πῶς καὶ δὲν τὸ εἶχε καταλάβει; Μὰ πῶς καὶ δὲν τὸ εἶχε ἀντιληφθεῖ πρὶν, ἀφοῦ ἦταν τόσο προφανές; Ἐκείνη νὰ ψάχνει ἀγγελίες γιὰ δασκάλους, ἀρτοποιούς, βοηθούς, φύλακες, πωλητές, ὁδηγούς καὶ πάλι γιὰ φύλακες, δίχως νὰ συνειδητοποιεῖ πόσο ἄσχημα θὰ πρέπει νὰ αἰσθανόταν ὁ πατέρας της με αὐτὲς τὶς προσφορὲς ἐργασίας.

Ἐνῶ περπατοῦσε, ἔβγαλε τὸ ἀπόκομμα ἀπὸ τὴν τσέπη της καὶ τὸ ξαναδιάβασε:

«ΜΕΓΑΛΟ ΚΑΣΤΙΝΓΚ. Διαφημιστικὴ ἐταιρεία ζητεῖ ἄνδρες καὶ γυναῖκες ὅλων τῶν ἡλικιῶν γιὰ τὴ διαφημιστικὴ καμπάνια γνωστῆς διεθνοῦς φέρμας. Οἱ ἐνδιαφερόμενοι μποροῦν νὰ προσέρχονται στὴν Μπεγιαβίστα 0550 ἀπὸ Δευτέρα μέχρι Τετάρτη...».

Ἐκείνη λάτρευε τὴν τηλεόραση καὶ πρόσεχε ἰδιαίτερα τὶς διαφημίσεις γιατί ἡ ἀδελφή της ποτὲ δὲν τὶς καταλάβαινε καὶ τῆς ζητοῦσε νὰ τῆς τὶς ἐξηγήει.

Πολλοὶ ἦταν οἱ λόγοι γιὰ τοὺς ὁποίους ὁ πατέρας της θὰ θριάμβευε σίγουρα στὸ κάστινγκ, κυρίως ὅμως δύο. Ὁ πρῶτος, καὶ πιὸ προφανής, ἦταν ὅτι στὶς διαφημίσεις ἔπαιζαν ἄνθρωποι πολὺ λιγότερο ὁμορφοὶ ἀπὸ τὸν πατέρα της. Καὶ γιὰ νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια, ὁ χαρακτηρισμὸς «λιγότερο ὁμορφοὶ» ἦταν ἐπιεικής. Γιατὶ ὁ πατέρας της ἦταν ὠραῖος! Ὀλόιδιος μὲ τὸν Λουὶς Μιγκέλ, τὸν ὠραιότερο ἄντρα στὴ γῆ. Ἐκείνη τὸ ἔλεγε σὲ ὅλο τὸν κόσμο: «Ὁ μπαμπᾶς μου εἶναι ὁ σωσίας τοῦ Λουὶς Μιγκέλ». Καὶ ὁ ἴδιος ἐπίσης τὸ ἤξερε καὶ φαινόταν νὰ τοῦ ἀρέσει γιατί πάντα τῆς τραγουδοῦσε τὸ «Δὲν μ' ἀγαπᾶς» μιμούμενος τὸ ὑπεροπτικὸ καὶ αὐτάρεσκο στίλ του καὶ τὶς χορευτικὲς κινήσεις του. Γυρνοῦσε προφίλ, τραβοῦσε πίσω τὸ μαλλί, τίναζε τὸ πόδι του καὶ μετὰ ἔκανε ἓναν γύρο. Προχωροῦσε μὲ μικρὰ πηδηματάκια κουνώντας τοὺς γοφούς του, ἐνῶ ἡ Σιμόνα ἔκανε τὰ φωνητικὰ παίζοντας παντομίμα: «Βροχή, Ἀκτή, Ἀγαπᾶς».

Ὁ ἄλλος λόγος εἶχε νὰ κάνει μὲ τὸ ἰδιαίτερο ταλέντο τοῦ πατέρα της στὴν ὑποκριτικὴ. Τουλάχιστον ἔτσι συνήθιζε νὰ λέει ἡ μητέρα της: «Ὁ Ἀλεχάνδρο χαραμίστηκε. Θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχε σπουδάσει ὑποκριτικὴ ἢ κάτι παρόμοιο, θὰ εἶχε σαρώσει μὲ τὴν προσωπικότητά του». Ἡ Σιμόνα ἔπιανε τὸν χλευασμὸ πίσω ἀπὸ τὸ σχόλιο. Καὶ ὄχι μόνο ἐπειδὴ τὸ ἔλεγε σὰν ἀστεῖο, χωρὶς νὰ τὸ ἀντιμετωπίζει ὡς κάτι σοβαρὸ καὶ δυσάρεστο, ὅπως θὰ ἔκανε ἂν τὰ ταλέντα τοῦ πατέρα της εἶχαν πάει χαμένα, ἀλλὰ γιατί

ἤξερε τί ὑπονοοῦσε ἡ μητέρα της ἀποκαλώντας τον θεα-
 τρίνο. Καὶ αὐτὸ δὲν σήμαινε κάτι καλὸ, τὸ νὰ εἶσαι ἐξω-
 στρεφής, νὰ τραβᾷς τὴν προσοχή, νὰ εἶσαι ἡ ψυχὴ τῆς πα-
 ρέας. Τὴν εἶχε μαλώσει τόσες φορὲς ἡ μητέρα της ὥστε ἡ
 Σιμόνα εἶχε μάθει τελικὰ ὅτι ἡ ἐξωστρέφεια ἦταν κάτι
 σὰν κουσούρι. Ἐνα ἐλάττωμα ποὺ τὸ εἶχε ἡ ἴδια ἐκ γενε-
 τῆς, σὰν τὸ προπατορικὸ ἀμάρτημα, κληρονομιά τῶν πρώ-
 των ἀπειθαρχῶν προγόνων, χωρὶς ὅμως πιθανότητα ἐξι-
 λέωσης. Τὸ ὅτι ἦταν ἓνα κορίτσι ποὺ τραβοῦσε τὴν προ-
 σοχή τὴν ἔκανε νὰ νιώθει πολὺ μικρούλα, τοσοδούλα. Γι'
 αὐτὸ καὶ προσπαθοῦσε νὰ μιμηθεῖ τὴ μικρὴ της ἀδελφή,
 πιὸ σιωπηλὴ καὶ αἰνιγματικὴ, ἀδιάφορη, ποὺ ἀφηνόταν νὰ
 τὴν ἀγαποῦν χωρὶς ἡ ἴδια νὰ τὸ ἐπιζητᾷ μὲ ταπεινωτικὸ
 τρόπο. Ἡ Πία εἶχε μία προσωπικότητα ποὺ ἔδειχνε πολὺ
 πιὸ σωστή. Γιὰ τὴ Σιμόνα ὅμως ἦταν σχεδὸν ἀδύνατον νὰ
 γίνεи ὅπως ἐκείνη, δὲν μποροῦσε νὰ πάψει νὰ εἶναι ὁ ἑαυ-
 τός της. Καὶ παρόλο ποὺ τῆς ἦταν ἐπώδυνο νὰ κουβαλάει
 ἓνα τέτοιο βᾶρος, τώρα, καθὼς περπατοῦσε μαζὶ μὲ τὸν
 πατέρα της, τὴν ἔκανε ὑπερήφανη καὶ τὴ γέμιζε χαρὰ.
 Γιατὶ ἐπρόκειτο γιὰ ἓνα προτέρημα ποὺ μοιραζόταν μὲ
 ἐκεῖνον, μὲ τὸν πατέρα της. Κάτι ποὺ ἔφερνε κοντὰ τὸν
 ἓναν στὸν ἄλλον, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ καταστρέψει ὅποιο-
 δήποτε ἐμπόδιο ἔμπαινε ἀνάμεσά τους.

«Φθάσαμε», εἶπε ἡ Σιμόνα μὲ τελετουργικὸ τρόπο καὶ
 ἔκανε μιὰ ὑπόκλιση πρὸς τὸ τεράστιο σπίτι ποὺ εἶχαν
 μπροστά τους.

«Ἐπιτέλους!» ἔκανε ὅλο χαρὰ ἡ Πία, ἐνῶ βρισκόταν
 ἀκόμη στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πατέρα της. Ἐκεῖνος τὴν ἄφησε
 μὲ ἓναν ἀναστεναγμὸ στὸ ἔδαφος καὶ ζήτησε ἀπὸ τὴ Σι-

μόνα τὸ ἀπόκομμα μὲ τὸν χάρτη. Τὸ ξανακοίταξε φοβισμένος καὶ στὴ συνέχεια παρατήρησε τὸ σπίτι μὲ ἀκόμη περισσότερες ἀμφιβολίες. Ἦταν μιὰ τριώροφη παλιὰ μονοκατοικία, μὲ ὅλη τὴ μουντάδα καὶ τὴν ψυχρότητα ποὺ χαρακτηρίζουν τέτοιου εἴδους παλιές κατασκευές, βαμμένη ὅμως μὲ ἓνα μοντέρνο ἔντονο πράσινο· ἓνα ὑποπτο περιτύλιγμα.

Ἡ Σιμόνα ἀντιλήφθηκε τὴν ἀβεβαιότητα στὰ μάτια τοῦ πατέρα της. Εἶχε βάλει τὰ δυνατά της γιὰ νὰ τὸν πείσει νὰ παρουσιαστῆ στοῦ «ΜΕΓΑΛΟ ΚΑΣΤΙΝΓΚ». Δὲν μποροῦσε νὰ τὸν ἀφήσει νὰ ἀμφιβάλλει ἀκριβῶς ἐκεῖνη τὴ στιγμή, ἐνῶ τοὺς ἔμενε τόσο λίγο. Τοῦ ἔπιασε τὸ χέρι καὶ τὸν τράβηξε λέγοντας: «Ἄς μποῦμε, ἄς μποῦμε. Νά, μᾶς περιμένουν τώρα. Μᾶς περιμένουν».

«Εἶσαι σίγουρη ὅτι εἶναι ἐδῶ; Δὲν ἔχει οὔτε μιὰ ταμπέλα. Πῶς τὴν ἔλεγαν τὴν παραγωγή;»

«Εἶναι γιὰ νὰ μὴν τοὺς ἐνοχλοῦν πολὺ», εἶπε γρήγορα ἡ Σιμόνα. «Φαντάζεσαι πόσος κόσμος θὰ ἐρχόταν ἂν γνώριζαν ὅτι ἐδῶ κάνουν τὰ κάστινγκ;» εἶπε καὶ τράβηξε δυνατὰ τὸ χέρι τοῦ πατέρα της. «Ἄς μποῦμε», ἐπέμεινε σχεδὸν ἐκλιπαρώντας.

«Ναί, ἄς μποῦμε, μπαμπά, κάνει πολλὴ ζέστη ἐδῶ», ζήτησε ἡ Πία, μὲ λιγότερο ἐνθουσιασμό, σὰν νὰ τὸν ἰκέτευε νὰ πάρει τὴν ἀπόφαση.

«Ἐντάξει», εἶπε ὁ πατέρας, «ἀφοῦ εἴμαστε ἤδη ἐδῶ, τί ἔχουμε νὰ χάσουμε;». Χτύπησαν τὸ κουδούνι τοῦ θυροτηλεφώνου καί, χωρὶς νὰ ἀκούσουν κάποιον νὰ τοὺς ρωτᾷ «Ποῖός εἶναι;» ἢ «Τί θέλετε;», ἡ πόρτα ἄνοιξε.

Μετὰ ἀπὸ τόσες ὥρες στὸν ἥλιο, ὁ πατέρας δυσκολεύ-

τηκε στὸν σκιερὸ χῶρο καὶ ἀποπροσανατολίστηκε γιὰ λίγο. Ὅταν μπόρεσε νὰ δεῖ καλύτερα, ἀντιλήφθηκε ἀμέσως ὅτι τὸ σπίτι ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι ὑποπτο ἀκόμη καὶ στὸ ἐσωτερικὸ του. Ἦταν προφανές ὅτι ἡ ἀρχικὴ κατασκευὴ εἶχε μεταβληθεῖ. Ἐκεῖ πού σίγουρα θὰ ἔπρεπε νὰ ξεκινᾶ τὸ σαλόνι ἢ τὸ καθιστικὸ, παρεμβαλλόταν ἓνας τοῖχος, μιὰ λεπτὴ γυψοσανίδα, γιὰ τὴ δημιουργία περισσότερων γραφείων. Αἰσθάνθηκε ἀνήσυχος στὸ ἡμίφως ἐνὸς ὑποτυπῶδους καὶ μικροῦ προθαλάμου, πού ὀδηγοῦσε ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο πρὸς μιὰ ἀπότομη σκάλα. Τὸ πάτωμα ἦταν ἀπὸ γκρί πέτρα, τὸ μοναδικὸ μᾶλλον στοιχεῖο πού εἶχε γλιτώσει ἀπὸ τίς ἀλλαγές. Τὸ χειρότερο ἦταν ἡ ἡσυχία. Ὑπερβολικὴ ἡσυχία. Λές καὶ δὲν ἐπρόκειτο γιὰ ἓνα μέρος ὅπου δούλευαν ἄνθρωποι. Εἶδε τὸν ἑαυτό του, μαζὶ μὲ τίς κόρες του, παγιδευμένο. Ἀπὸ τὴ μιὰ ἢ πόρτα εἰσόδου καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἢ σκάλα, καὶ αὐτοὶ στὴ μέση, χωρὶς νὰ τοὺς ἔχει ὑποδεχθεῖ κανεὶς ἢ νὰ τοὺς ἔχει ρωτήσῃ τί ἤθελαν.

[...]